

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 czerwca 2015 roku powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) z siedzibą w P. kwoty 2 266,13 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 25 lipca 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd mechaniczny marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do M. K.. Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajął pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu zastępczego przez 25 dni (w okresie od dnia 19 maja 2014 roku do dnia 13 czerwca 2014 roku) została wystawiona faktura VAT o numerze (...) na kwotę 4 966,13 złotych brutto, a w dniu 17 czerwca 2014 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę przelewu powyższej wierzytelności.

Pozwany (...) z siedzibą w P. wypłacił odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2 700 złotych brutto (za okres 15 dni po stawce w kwocie 180 złotych brutto).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 czerwca 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3041/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) z siedzibą w P. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż w jego ocenie najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego był nieuzasadniony, gdyż powódka nie udowodniła, żeby poszkodowany faktycznie wykorzystywał pojazd do codziennego użytku i w jakim wymiarze, a nadto, że wypłacił on już należne odszkodowanie pokrywające koszty najmu pojazdu zastępczego, kwestionując jednocześnie okres najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość stawki za najem tego pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 maja 2014 roku doszło do kolizji pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącego do M. K.. Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) z siedzibą w P. (P.).

niesporne

Pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który uległ uszkodzeniu, był wykorzystywany przez M. K. w codziennym życiu m. in. do podwożenia dzieci do szkoły i ze szkoły, do jeżdżenia po zakupy i w odwiedziny do rodziny. M. K. nie posiadał innych pojazdów, z których mógłby korzystać w czasie naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

zeznania świadka M. K. – protokół skrócony rozprawy z dnia 23 marca 2016 roku – k. 111-112 akt (zapis cyfrowy 00:02:29-00:13:40)

W dniu 19 maja 2014 roku poszkodowany M. K. wynajął od D. M. prowadzącej działalność gospodarczą w D. pojazd zastępczy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły cenę za najem tego pojazdu na kwotę 170 złotych netto za każdy dzień najmu.

umowa najmu samochodu – k. 12 akt, protokół przekazania pojazdu – k. 13 akt

W dniu 13 czerwca 2014 roku M. K. zwrócił wynajęty pojazd zastępczy.

protokół zwrotu pojazdu – k. 14 akt

W dniu 17 czerwca 2014 roku poszkodowany M. K. zawarł z D. M. umowę cesji wierzytelności z polisy OC sprawy w celu pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

umowa cesji wierzytelności – k. 16 akt

W dniu 17 czerwca 2014 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 25 dób D. M. wystawiła M. K. fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 4 966,13 złotych brutto (stosując stawkę w kwocie 170 złotych netto za dobę).

faktura VAT numer (...) – k. 15 akt

(...)z siedzibą w P. wypłacił tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego kwotę 2 700 złotych brutto za okres 15 dni najmu pojazdu zastępczego przy stawce w kwocie 180 złotych brutto za dobę.

Decyzja powyższa została podtrzymana pismem z dnia 04 grudnia 2014 roku.

pismo – k. 19 akt, odwołanie – k. 20-25 akt , pismo – k. 26 akt

Uszkodzony samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należy do pojazdów autosegmentu C.

Wynajęty samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należy do pojazdów autosegmentu C.

Warsztaty naprawcze i wypożyczalnie samochodów z powiatu (...) w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy C stawki w wysokości od 100 do 185,37 złotych netto za dobę.

W wyniku kolizji z dnia 16 maja 2014 roku w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzony został prawy bok pojazdu. Stopień oraz umiejscowienie uszkodzeń powodowały, że pojazd nie mógł bezpiecznie uczestniczyć w ruchu ulicznym. Ostra krawędź głęboko zdeformowanych drzwi tylnych prawych stwarzała niebezpieczeństwo skaleczenia innych uczestników ruchu, a nadto podejrzenie uszkodzenia osi tylnej wykluczało pojazd z bezpiecznego uczestniczenia w ruchu ulicznym, ponieważ wskutek złych właściwości trakcyjnych pojazd mógł nieprzewidywalnie zachowywać się w niektórych sytuacjach drogowych, co mogłoby zakończyć się wypadkiem. Nadto, eksploatacja pojazdu w sytuacji, gdy drzwi tylne prawe na skutek deformacji przestrzennej nie przylegały w części górnej do części opadowej dachu, prowadziłyby do powiększenia zakresu uszkodzeń.

W powyższych okolicznościach, uznając niemożność dalszego użytkowania pojazdu po szkodzie, uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 26 dób.

opinia biegłego sądowego M. T. – k. 141-153 akt

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Odnosząc się do treści oświadczenia poszkodowanego M. K. z dnia 19 maja 2014 roku (k. 11 akt) dotyczącego uzasadnienia wynajęcia przez niego pojazdu zastępczego, to w ocenie Sądu kwestionowanie przez pozwanego prawdziwości zawartego tam – odnośnie sposobu korzystania z pojazdu i nie posiadania innego pojazdu, którym mogłoby zastąpić pojazd uszkodzony – oświadczenia, nie było skuteczne. Okoliczności te znalazły bowiem potwierdzenie w zeznaniach świadka M. K., który wskazał, iż uszkodzony pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był wykorzystywany przez niego w codziennym życiu m. in. do podwożenia dzieci do szkoły i ze szkoły, do jeżdżenia po zakupy i w odwiedziny do rodziny oraz, że nie posiadał on innych pojazdów, z których mogłoby korzystać w czasie naprawy uszkodzonego samochodu. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, spójne i logiczne, na marginesie wskazując, iż w ocenie Sądu powódka nie miała obowiązku wykazywać – jak wskazywał pozwany – nadzwyczajnej potrzeby korzystania z samochodu zastępczego przez poszkodowanego M. K.. Skoro

bowiem poszkodowany przed uszkodzeniem jego pojazdu posiadał do swojej dyspozycji samochód, to wyłączenie jego pojazdu z użytkowania z powodu uszkodzenia stanowiło, zdaniem Sądu, wystarczającą podstawę do skorzystania z samochodu zastępczego.

Sąd uwzględnił pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, wobec czego również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów M. T., który na podstawie akt sprawy, w tym akt szkody, ustalił uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynoszący 26 dób, jak również wskazał, iż stawki dobowe najmu pojazdów zastępczych zbliżonych parametrami do pojazdu wynajętego (F. (...)) stosowane przez warsztaty i wypożyczalnie z powiatu (...) w okresie likwidacji szkody (maj – czerwiec 2014 roku) wynosiły od 100 złotych do 185,37 złotych netto.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych, przy czym nie zawiera ona wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Nie była ona także kwestionowana przez żadną ze stron.

Mając na względzie powyższe, Sąd podzielił słuszność zarówno założeń, jak i wniosków biegłego sądowego w całości opierając się na opinii przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego(...) z siedzibą w P. kwoty 2 266,13 złotych tytułem zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował żądanie pozwu co do wysokości w zakresie zarówno stawek najmu, jak i okresu najmu.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku

poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego M. K. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 16 maja 2014 roku. Nie podlega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Jak wynikało z opinii sędowego M. T. uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 26 dób, a zatem okres najmu pojazdu zastępczego, za który powódka D. M. domagała się zapłaty – 25 dób, był okresem uzasadnionym w okolicznościach niniejszej sprawy.

Odnosnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powódka domagała się refundacji przedmiotowych kosztów według stawki w wysokości 170 złotych netto za dobę.

Z opinii biegłego sędowego M. T. wynikało, iż wynajęty pojazd marki F. (...) należał do klasy pojazdów C, a lokalne dla miejsca zamieszkania poszkodowanego warsztaty naprawcze i wypożyczalnie w dacie likwidacji szkoły stosowały za najem pojazdów zastępczych tego autosegmentu stawki w wysokości 100 – 185,37 złotych netto za dobę. Mając na uwadze wysokość stosowanych stawek uznać należało, iż stawka najmu żądana przez powódkę D. M. (kwota 170 złotych netto) wprawdzie mieści się w zakresie stawek występujących na rynku, niemniej jednak jest jedną z najwyższych stawek i to stosowną jedynie przez jedną wypożyczalnię. Uwzględniając powyższe Sąd przyjął jako zasadną w niniejszej sprawie stawkę w wysokości 150 złotych netto za dobę (184,50 złotych brutto), gdyż wynajęcie pojazdu zastępczego za tę cenę było możliwe, a jednocześnie nie była to stawka ani najniższa, ani najwyższa.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany (...)z siedzibą w P. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (25 dób) oraz stawki w kwocie 150 złotych netto, a zatem kwotę 4 612,50 złotych brutto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 2 700 złotych brutto, zatem do zapłaty pozostała jeszcze kwota 1 912,50 złotych brutto.

Mając powyższe na uwadze, uznając żądanie pozwu za zasadne w powyższym zakresie, Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego (...)z siedzibą w P. na rzecz powódki D. M. kwotę 1 912,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 25 lipca 2014 roku do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek nie był kwestionowany przez pozwanego, podobnie jak wartość odszkodowania w kwocie brutto).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w 84,40%, a pozwany w 15,60%. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 731 złotych (opłata od pozwu – 114 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego

wyniosły 1 322,37 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 705,37 złotych). Powódce zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 616,96 złotych (84,40% z kwoty 731 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 206,29 złotych (15,60% z kwoty 1 322,37 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powódce kwotę 410,67 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku. Zarządzeniem z dnia 27 lutego 2017 roku Sąd nakazał zwrócić, po uprawomocnieniu się wyroku, pozwanemu niewykorzystaną część zaliczki uiszczoną na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego (w kwocie 794,63 złotych).

Zarządzenie do uzasadnienia

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 14 marca 2017 roku